

Arrest

nr. 97 969 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 16 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 oktober 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 22 oktober 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. GUEDENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 april 2011 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 22 september 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 21 maart 2012 wordt verzoekster door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris uitgenodigd om haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen.

1.4. Op 17 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster wordt hiervan in kennis gesteld op 22 oktober 2012.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: S.F.

Nationaliteit :Nederland, Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister (...), Verblijvende te (...)

+ Kinderen: D.M. (...); D.H.B. (...) en D.T. (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 26/04/2011 en verkreeg de E-kaart op 22/09/2011. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene ondertussen totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 21/03/12 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen. Betrokkens betekende de uitnodigingsbrief op 27/03/2012, en legde binnen de gegeven maand volgende documenten voor: een ocmw-attest van de stad Lommel dd 24/04/2012 (overzicht van het leefloon ontvangen tussen 21/09/2011 en 30/04/2012), arbeidsovereenkomst bepaalde duur (sociale tewerkstelling via artikel 60§7 OCMW wet) van 01/05/2012-30/04/2013.

Betrokkene ontving volledig leefloon als persoon met gezinslast na de stopzetting van haar vorige tewerkstelling reeds meer dan 6 maanden geleden en blijkt nu sinds 01/05/2012 tewerkgesteld door het OCMW van Lommel onder artikel 60 van de OCMW-wet. Het betreft echter een sociale tewerkstelling dat door het OCMW zelf wordt aangeboden aan personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen, of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen.

Deze aanwerving geniet een maandelijkse subsidie van 1.047,48 euro (bedrag op 1/2/12) van de federale overheid en een totale vrijstelling van patronale bijdragen. Een belangrijke voorwaarde om in aanmerking te komen voor een artikel60-tewerkstelling, is inderdaad gerechtigd zijn op een leefloon of op financiële maatschappelijke hulp. Betrokkene valt dus de facto ten laste van het sociaal bijstandstelsel.

Een dergelijke tewerkstelling is een sociale tewerkstelling voor mensen die niet terecht kunnen op de reguliere arbeidsmarkt. Dat betrokkene wordt tewerkgesteld onder artikel 60 van de OCMW-wet is met andere woorden, een impliciete erkenning dat hij/zij geen geloofwaardige reële kans maakt op een volwaardige tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt.

Ondanks dat betrokkene wel degelijk aan de slag is, kan zij het verblijfsrecht als werknemer overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980 niet behouden vanwege de aard van de tewerkstelling. Dit type tewerkstelling overstijgt het toepassingsgebied van het 'vrij verkeer' zoals opgenomen in de EU-richtlijn 2004/38 en kan daarom geen aanleiding vormen voor het erkennen van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht dient te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42 bis van dezelfde wet.

Gezien het verblijfsrecht van betrokkene werd beëindigd, dient het verblijfsrecht van de kinderen overeenkomstig art. 42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 eveneens beëindigd te worden. Ongeacht enige humanitaire elementen is het in het belang van de kinderen dat zij hun moeder vergezellen gezien zij niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. In het gezelschap van hun moeder moeten ze zich evengoed kunnen ontwikkelen, kunnen opgroeien in een andere lidstaat naar keuze of eventueel een derde land waar zij kunnen inreizen en verblijven. (...)

2. Ontvankelijkheid van het beroep

De Raad stelt vast dat het beroep in eigen naam wordt ingediend door D. M. als tweede verzoekende partij, door D. H. B. als derde verzoekende partij en door D. T. als vierde verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat zij respectievelijk geboren zijn in 2005, 2007 en

2009. Er moet derhalve worden vastgesteld dat voormelde partijen als minderjarige infans niet over de vereiste hoedanigheid beschikken om zonder wettelijke vertegenwoordiging onderhavig beroep bij de Raad in te stellen. In zoverre het beroep ingesteld is door voormelde verzoekende partijen in eigen naam is het bijgevolg niet ontvankelijk (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

Het beroep wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het werd ingediend door eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster).

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 40 §4, eerste lid, 1° en van artikel 42bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt als volgt:

“(…) Verwerende partij stelt dat verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden conform artikel 40, §4 en dat zij ondanks het feit dat zij wel degelijk aan de slag is, het verblijfsrecht niet kan behouden vanwege de aard van de tewerkstelling. Volgens verwerende partij overstijgt dit type van tewerkstelling het toepassingsgebied van het “vrije verkeer” zoals opgenomen in de EU-Richtlijn 2004/38 en kan deze daarom geen aanleiding vormen voor het erkennen van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet.

Volgens verweerster dient daarom het verblijfsrecht te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij miskent echter volledig het vaststaande feit dat er een voltijdse arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur, geldig voor een periode van één jaar, werd afgesloten tussen het OCMW van Lommel en verzoekster (cfr. Stuk nr. 5).

Overeenkomstig artikel 40, §4, 1° heeft iedere burger van de Unie het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid bedoelde voorwaarde vervult en hij hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Op het moment dat verweerster haar bestreden beslissing heeft genomen, was verzoekster effectief tewerkgesteld als werknemer en werkte zij dagelijks voor het OCMW van LOMMEL. Aldus waren alle voorwaarden zoals voorzien in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet vervuld en heeft verweerster ten onrechte een einde gesteld aan de machtiging tot verblijf van verzoekster.

Verzoekster was op het moment dat verweerster haar beslissing nam geen “werkzoekende”, maar wel werkneemster en dit met het OCMW van LOMMEL als werkgever.

Verweerster miskent dit gegeven ingevolge haar beslissing volledig, en om die reden dient de beslissing van verweerster nietig verklaard te worden.

Verweerster voegt in haar bestreden beslissing in feite een voorwaarde toe aan de toepassing van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, nl, volgens verweerster kan het verblijfsrecht worden ingetrokken als de “aard van tewerkstelling” niet conform zou zijn.

Door de toevoeging van dergelijke voorwaarde miskent verweerster de inhoud van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, die geen eisen stelt aangaande de aard van tewerkstelling.

Op basis van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4 en de in artikel 40bis §4, tweede lid bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40bis, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Niet alleen voldeed verzoekster in casu wel degelijk aan de voorwaarden voorzien in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, vermits zij tewerkgesteld is als arbeidster bij het OCMW van Lommel, daarenboven toont verweerster geenszins aan dat verzoekster een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het OCMW van Lommel is voortdurend op zoek naar goede werkrachten die kunnen ingezet worden in haar VZW's en woonzorgcentra.

Het is algemeen geweten dat de zorgsector een knelpuntberoep betreft en dat rusthuizen en ziekenhuizen al jarenlang te kampen hebben met een tekort aan personeel bij gebrek aan afdoende financiële middelen.

Wanneer het OCMW van Lommel binnen het kader van haar wettelijke mogelijkheden de keuze maakt om een arbeider tewerk te stellen via het statuut "artikel 60, §7" en hiervoor zelf als werkgever optreedt door middel van een overeenkomst van bepaalde duur die een voltijdse tewerkstelling van de werknemer garandeert, dan kan er geen sprake zijn van "misbruik", noch van een oneigenlijke toepassing van deze door de Wetgever aangeboden mogelijkheid aan het OCMW.

Artikel 60, § 7 van de OCMW-wet geeft het OCMW de opdracht al het nodige te doen om een betrekking te vinden voor een begunstigde (doelgroep):

- wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen (doorgaans gaat het om werkloosheidsuitkeringen);

OF

- teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen,

In voorkomend geval verschaft het OCMW deze vorm van dienstverlening door zelf als werkgever op te treden.

De werknemers die krachtens een arbeidsovereenkomst met het OCMW verbonden zijn, kunnen door dit OCMW ter beschikking worden gesteld van een gebruiker.

Het OCMW heeft de vrije keuze om eender welke werknemer in te schrijven onder dergelijk statuut. In het kader van de EU-richtlijn 2004/38 kan aldus ook een werknemer van buitenlandse origine het voordeel van dergelijk statuut genieten.

Het feit alleen al dat de Wetgever aan de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn de mogelijkheid heeft gegeven om personen tewerk te stellen in uitvoering van artikel 60, §7 van de OCMW-wet van 8 juli 1976 en het OCMW de mogelijkheid heeft gegeven om terzake zelf als werkgever op te treden, impliceert dat personen die tewerkgesteld worden volgens dergelijk statuut, geenszins een onredelijke overbelasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Immers indien er sprake zou zijn van een onredelijke overbelasting van het sociale bijstandstelsel, dan zou de Wetgever dergelijke mogelijkheid tot tewerkstelling nooit hebben voorzien in de OCMW-wet.

Het loutere feit dat de thans door het OCMW aangeboden tewerkstellingsmogelijkheid het voordeel verschaft van een maandelijkse subsidie van 1.047,48 € (bedrag op 1 februari 2012) en een vrijstelling van patronale bijdragen vloeit voort uit de mogelijkheden die de Wetgever terzake aan het OCMW heeft toegekend.

Dergelijke mogelijkheid die de Wetgever aan het OCMW heeft toegekend, kan in hoofde van de werknemer die dankzij dit statuut door een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur verbonden is aan het OCMW, onmogelijk een "overbelasting" uitmaken voor het sociaal bijstandstelsel.

De beslissing die verweerder heeft genomen lastens verzoekster, maakt gezien hoger uiteengezette argumenten en motieven, wel degelijk een schending/miskenning uit van de rechtsregels voorzien in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet en artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, zodat deze beslissing dient vernietigd te worden.(...)"

3.2. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing in zoverre verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd – luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voorarbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

De in casu relevante bepalingen van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

*1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)”*

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij schrijven van 21 maart 2012 werd uitgenodigd tot het voorleggen van documenten betreffende haar huidige activiteiten als werknemer, zelfstandige, werkzoekende, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Tevens werd haar gevraagd een recent OCMW-attest voor te leggen. Dit schrijven werd op 27 maart 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht. In dit schrijven werd eveneens uitdrukkelijk aangegeven dat *“bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf te verliezen”*.

3.4. Verzoekster maakte in antwoord op dit schrijven volgende stukken over:

- een attest van het OCMW Lommel opgesteld op 24 april 2012 waaruit blijkt dat verzoekster en haar gezin vanaf 21 september 2011 een leefloon ontvangen;
- een arbeidsovereenkomst bij het OCMW Lommel in uitvoering van artikel 60, §7 van de OCMW-wet van 1 mei 2012 tot en met 30 april 2013 .

3.5. Op grond van de voorgelegde stukken stelt verweerder in de bestreden beslissing op een gemotiveerde wijze vast dat het verblijfsrecht als werknemer overeenkomstig artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet niet kan behouden blijven vanwege de aard van haar tewerkstelling. Verweerder besluit tot beëindiging van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoekster kan niet gevolgd worden wanneer zij stelt *“verwerende partij miskent echter volledig het vaststaande feit dat er een voltijdse arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur, geldig voor een periode van één jaar, werd afgesloten tussen het OCMW van Lommel en verzoekster”*. Verweerder betwist immers geenszins dat de verzoekster is tewerkgesteld onder een dergelijke arbeidsovereenkomst, doch is van oordeel dat verzoekster omwille van de aard van de tewerkstelling niet in aanmerking komt voor een verblijf als werknemer.

3.7. Waar verzoekster van oordeel is dat zij met haar arbeidsovereenkomst afgesloten met het OCMW van Lommel wel degelijk effectief tewerkgesteld is als werknemer in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dient de Raad vooreerst op te merken dat het begrip “werknemer” niet nader wordt toegelicht in de Vreemdelingenwet. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota vormen de artikelen 40 e.v. van de Vreemdelingenwet de omzetting van richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van verkeer en vrij verblijf op het grondgebied van de lidstaten van voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Aldus is er nood aan een richtlijn- en verdragsconforme interpretatie van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota en dient gerefereerd te worden naar de rechtspraak van het Hof van Justitie om te kunnen bepalen wie als werknemer in aanmerking komt.

3.8. Volgens de gevestigde rechtspraak van het Hof van Justitie dient het begrip “werknemer” ruim te worden uitgelegd. Volgens het arrest Lawrie-Blum van 3 juli 1986 (zaak 66/85) moet bij de omschrijving van het begrip worden uitgegaan van objectieve criteria die, gelet op de rechten en plichten van de betrokkenen kenmerkend zijn voor de arbeidsverhouding. Het hoofdkenmerk van deze verhouding is dat iemand gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag prestaties levert en als tegenprestatie een beloning ontvangt.

Uit het arrest Levin van 23 maart 1982 (zaak 53/81) volgt bovendien dat het vrij verkeer van werknemers enkel geldt voor het verrichten van reële en daadwerkelijke arbeid. In casu blijkt dat een persoon die tewerkgesteld is onder artikel 60 van de OCMW-wet prestaties levert in het kader van een ondergeschiktheidsverhouding en als tegenprestatie hiervoor een beloning ontvangt. Het hoofdkenmerk van de arbeidsverhouding is dus aanwezig.

3.9. Tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7 van de OCMW-wet (hierna: artikel 60-tewerkstelling) is een vorm van maatschappelijke dienstverlening waarbij het OCMW een baan bezorgt aan iemand die

uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Het OCMW is altijd de juridische werkgever. Het centrum kan de persoon in zijn eigen diensten tewerkstellen of ter beschikking stellen van een derde werkgever. Het ontvangt een subsidie van de federale overheid voor de duur van de tewerkstelling en geniet als werkgever van een vrijstelling van werkgeversbijdragen.

3.10. In het arrest *Betray* van 31 mei 1989 (zaak 344/87) stelt het Hof van Justitie dat de vraag of iemand als werknemer kan beschouwd worden niet afhankelijk is van de omstandigheid dat de productiviteit van de tewerkgestelde gering is ingevolge die regeling, noch van de herkomst van de middelen waaruit het loon wordt betaald. Zo stelt het Hof dat er niet wordt afgedaan aan de hoedanigheid van werknemer door het feit dat de beloning goeddeels uit overheidssubsidies wordt betaald.

In hetzelfde arrest stelt het Hof echter dat wanneer de betrokken arbeid enkel een middel is ter revalidatie of wederopneming van de betrokkenen in het arbeidsproces en wanneer de – aan ieders lichamelijke en geestelijke mogelijkheden aangepaste – betaalde arbeid tot doel heeft, het hun mogelijk te maken na kortere of langere tijd weer gewone arbeid te vinden of een zo normaal mogelijk leven te leiden, deze werkzaamheid niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd. Het Hof besloot *“een onderdaan van een Lid-Staat, die in een andere Lid-Staat tewerk is gesteld in het kader van een regeling als (...), waarbij de verrichte werkzaamheden enkel een middel zijn ter revalidatie of wederopneming van de betrokkene in het arbeidsproces, niet enkel uit dien hoofde kan worden erkend als werknemer in de zin van het gemeenschapsrecht.”*

3.11. Zoals reeds werd vooropgesteld, is de artikel 60-tewerkstelling erop gericht werk te bieden aan personen die uit de arbeidsmarkt zijn gestapt of gevallen met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Aldus dient te worden vastgesteld dat dergelijke tewerkstelling volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd, waardoor verzoekster niet als werknemer kan worden beschouwd. Verwerende partij kon derhalve terecht beslissen dat verzoekster omwille van de aard van haar tewerkstelling het verblijfsrecht als werknemer niet kan behouden.

3.12. Door aldus te oordelen dat verzoekster omwille van haar artikel 60-tewerkstelling niet als werknemer kan worden beschouwd, voegt verwerende partij geen voorwaarde toe aan artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet doch doet zij niet meer dan een interpretatie te geven aan het erin vervatte begrip “werknemer” die conform de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie is. Verzoeksters uitleg over een artikel 60-tewerkstelling en dat zij in het kader van een vrij verkeer van dergelijke tewerkstelling kan genieten kan geen afbreuk doen aan het voormelde. De bestreden beslissing betwist de inhoud niet van een artikel 60-tewerkstelling noch stelt ze dat verzoekster daar geen beroep mag op doen als Nederlandse onderdaan.

3.13. Waar verzoekster aanvoert dat verwerende partij niet aantoont dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing dit niet stelt en dat artikel 42 bis, §1 van de Vreemdelingenwet dit ook niet vereist. Immers volstaat de vaststelling dat verzoekster niet voldoet aan de in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Verzoeksters uitleg daaromtrent doet dan ook niet ter zake.

Een schending van artikel 40 §4, eerste lid, 1° en van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet werd niet aangetoond. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA